

[Aksel Larsen.]

hjemme, og så kan oprustningsbyrden bæres uden social nedskæring, så var dette muligvis rigtigt; men det er den bare ikke. Den er ikke teoretisk rigtig, og også de praktiske kendsgerninger viser, at den ikke er rigtig.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gik endda videre i går, idet han i sin tale sagde:

„Og det er fra socialdemokratiets side fra første færd ganske klart sagt — vi har ingen tvivl ladet herske på dette punkt —, at en nedbrydning af den indre front til fordel for opbygningen af den ydre ville vi ikke acceptere“.

Ja, det er sagt fra første færd, nemlig fra 1949, men der er sket noget siden 1949. Der er f. eks. sket det, at det ærede medlem hr. H. C. Hansens partiformand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, den 22. maj i fjor fra denne talerstol udtalte følgende, som kan læses i folketingsstidenden 1950—51, sp. 3706:

„Alligevel vil vi og andre europæiske Atlantpagtlande få store udgifter til militære foranstaltninger, for Danmarks vedkommende meget større, end vi tidligere har kendt. Måske kan Amerika bære de vældige udgifter, som det har påtaget sig til militære formål, uden at det påvirker befolkningens levestandard. Men det er vist udelukket, at det kan lade sig gøre i de europæiske Atlantpagtlande, og jeg tror, det er forkert i dag at fortælle, at vi i så henseende bliver nogen undtagelse“.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft stod den 22. maj i fjor her i folketinget og sagde: oprustning efter Atlantpagten kan kun gennemføres, idet man foretager sociale nedskæringer, og så kommer hans ordfører i denne debat, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og siger, at socialdemokratiet har fra første færd sagt: vi har aldrig villet tolerere, at oprustningen går ud over den sociale standard.

Hvilke realiteter er der i det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale? Hvad anbefaler han? Han anbefaler et forceret militærbyggeri. Han skælder forsvarsministeren ud, fordi han ikke har givet så mange penge ud så hurtigt, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen havde ønsket og ventet, til kasernebyggeri og lignende. Det kan da aldrig forbedre befolkningens kår, at man bygger militært. Nogle skal betale,

befolkningen, og samtidig vil det bevirke, at det går yderligere ud over boligbyggeriet. Jeg føler ikke nogen som helst trang til at rose den højtærede forsvarsminister, men jeg vil sige, at den udvej til bekæmpelse af arbejdsløsheden og forbedring af befolkningens levevilkår, som socialdemokratiet nu anviser, den forekommer mig mere end uhyggelig.

Hvad er sagen? Sagen er, at socialdemokratiet har det fulde medansvar for Atlantpagtpolitikken og dens følger, ja, at det formodentlig har hovedansvaret. I hvert fald ligger det dog sådan, at det var på socialdemokratiets og den daværende statsminister Hans Hedtofts initiativ, at Danmark blev tilsluttet Atlantpagten. Så kan man ikke komme her og sige, at man ikke har ansvaret for det, der sker som en naturnødvendig følge af denne politik. Der foreligger jo heller ikke noget som helst om, at socialdemokratiet på noget afgørende punkt har modsat sig de krav om forøget oprustning, om baser eller om begrænsning af handelen med Østeuropa, som Amerika kommer med. Det er socialdemokratiets ledelse formodentlig også klar over; i hvert fald virker jo såvel socialdemokratiets nye program som det ærede medlem hr. H. C. Hansen betydelig mere afdæmpet end de socialdemokratiske ledere for et par måneder siden, da de stødte i basunen og erklærede, at nu skulle regeringen væltes. Nu er det noget helt andet, en meget stilfærdig tale, hvorunder man gør krampagtige forsøg på at vise, at man ville have ført en anden økonomisk politik end den, der er en naturlig følge af, at man har fået Danmark til at tilslutte sig Atlantpagten.

Hvad er det, der skal til? Det, der skal til, er, at man bryder med Atlantpolitikken, at man standser oprustningen, at man fører en selvstændig dansk politik. Jeg kan henviser til det konkrete politiske aktionsprogram for det danske folk, som blev vedtaget af mit partis centralkomité i september måned i år. Her stiller vi følgende hovedpunkter op for Danmarks politik. Vi siger: Danmark skal internationalt støtte kravet om fred gennem forhandling, og Danmark skal ud af Atlantpagten. Jeg ved godt, at man fra Atlantpagtpartiernes side siger, at de vil også fred gennem forhandling, men man har ingenting gjort for at påvirke stormagterne og navnlig dem, som man må formodes muligvis at have en lillebitte smule